

கையொப்பம் கவிதைத் தொகுப்பில் அரசியல் அங்கதம்

ம. சூ. ஜெஸிந்தா கிரேஸ் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, நிர்மலா மகளிர் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்-641018, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Political Satire in the Collection of Kaiyoppam

M. S. Jesintha Grace ^{a, *}

^a Department of Tamil, Nirmala College for Women, Coimbatore -641018, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

jessixavier@gmail.com

Received: 25-04-2021

Revised: 03-05-2022

Accepted: 14-05-2022

Published: 20-07-2022

ABSTRACT

Poetry penetrates human minds and deepens the light of life. In poetry of this nature, poets use a variety of techniques to convey their thoughts to others. Since the satire in them first refers to a literary genre, then the strategy has become systematic. Poet Puviarasu often used this element in his poems and was one of the leading poets of the Vanambadi movement who inspired the development of modern poetry. Diverse, he expresses the misfortunes of today's society in a simple way through his poetry. In his poems, we can see his loud thinking, anger and determination to oppose the ruling class. One who embodies the political and social tragedies in his poems with an satire. Although the regime and power have threatened the people, Tamil poets and thinkers have never accepted the powers of the state as such. Tamil poets are those who think that governance is better only if there is a norm for politics. Political honesty and morality are like two sides of the same coin. But today he is not only pointing out the geopolitical politicians, who have witnessed aspiring leaders fighting for the chair in assembly and parliaments, but also pointing out their rhetoric, actions, powers, and political conduct in their poems and expressing the tone of satire. The purpose of this article is in his long poem, he satire all the possible actions that take place in political systems and powers.

Keywords: Politics, Membership, Law, Kaiyoppam, Morality

முன்னுரை

மனித வாழ்வை பிரதிபலித்துக் காட்டும் கண்ணாடியாக இலக்கியம் திகழ்கிறது. இவ்விலக்கியங்களில் பழைய மரபு வழக்கிழந்து போவதும், புதிய மரபு தோன்றுவதும் மொழியின் வளர்ச்சிப் பண்புகளாகும். இத்தகைய வளர்ச்சியின் மூலம் சமகால மக்களை, கலையை கலாச்சாரத்தை உயர்த்த முயற்சி எடுக்கும் இலக்கியங்களே சிறந்த இலக்கியங்களாக மக்கள் மனதில் நீங்காத இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இவ்வகையில் மக்களின் இன்றைய கலை, காலம், மொழி இவற்றோடு இலக்கியத்தின் கருத்துக்களையும் சமூகச் சிக்கலின் தீர்வினையும் அமைத்து, அனைவரும் விரும்பிப் படிக்கும் வெற்றி பெற்ற இலக்கியமாக, இன்றைய இயந்திர உலகில் வலம் வருவது கவிதை இலக்கியம். இத்தகைய கவிதை இலக்கிய உலகில் சிறப்பிடம் பெறுபவர்களுள் ஒருவரான கவிஞர் புவியரசு அவர்களின் கவிதைப்படைப்பான 'கையொப்பம்' எனும் கவிதைத் தொகுப்பில் அரசியல் பற்றியக் கருத்துக்களை அங்கதச் சுவைபட வெளிப்படுத்தும் பாங்கினை அறியும் நோக்கில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

அரசியல் வரையறை

அரசியல் என்பது அரசனின் அல்லது ஆட்சியின் நெறிமுறை என சங்கநூல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. பண்டைக்காலத்தில் அரசியல் என்றால் அரசனுடைய இயல்புகள் மட்டும் குறிக்கப்பட்டன. மானுட வாழ்வின் மேம்படுத்தி மக்களின் கடமைகளையும், உரிமைகளையும் அறிவுறுத்தி இயக்குவது அரசியல். இது மாற்றமடையக் கூடியது. மேலும் குடிமக்களை நன்னெறியிலும், வளமான பாதையினை நோக்கியும் செலுத்துவதற்கு ஏற்ற வகையில் தரும நியாயத்தையும், அதிகார பலத்தையும் உள்ளடக்கியது. இத்தகைய அரசியலையும் இலக்கியத்தையும் இணைத்து, எண்ணங்களை நிகழ்வுகளாக்குவது படைப்பு நிகழ்வுகளைக் கற்பனை கலந்து படைப்பது இலக்கியம் என்பதற்கேற்ப, அரசியலும் இலக்கியமும் பிரிக்க முடியாத அளவுக்குப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது. அரசு முறையின் தன்மையை ஒட்டியே, ஒரு நாட்டின் சமுதாய அமைப்பு நிருணயிக்கப்படுகிறது எனலாம். அதனால் தான் வாழ்க்கைக்கு வழிமுறைகளை வகுத்துக் கூறிய வள்ளுவர், தமது குறளில் அரசியலைப் பற்றிய அதிகாரங்களைத் தனியாகவே படைத்துக் கூறியுள்ளார்.

உலகைப் படைத்த கடவுள் இறைவன் என்பது போன்று, நாட்டை ஆளும் அரசன் இறைவன் என்று அழைக்கப்பட்டான். கடவுள், உலகிற்கு 'கோ' என அழைக்கப்பட்டு, அவன் வாழும் இல்லம் கோவில் என்று அழைக்கப்பட்டது. இதைப் போன்றே அரசனும் 'கோ' என அழைக்கப்பட்டு, அவனது அரண்மனை கோவில் என்று கூறப்பட்டது.

தமிழகத்தில் தோன்றிய மூவேந்தர்கள் மொழியினை உயிராக மதித்ததால், இலக்கியங்கள் செழித்து வளர்ந்தன. அவ்வாறு தோன்றியவற்றை ஒரு காலத்தில் வகுத்தும் தொகுத்தும் வகைப்படுத்தி இலக்கியங்களாக உருவாக்கினர். இதன்வழி உருவான தமிழ் இலக்கியங்கள் தமிழகத்தை ஆண்ட சங்ககால மன்னர்கள் அரசியல் நெறிகளை முறையாகப் பின்பற்றியதைப் பறைசாற்றுகின்றன.

“பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் நன்பால்

கலந்தீமை யால்திரிந் தற்று.”

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்கேற்ப அரசனின் தகுதிக்கேற்ப மக்களின் உணர்வுகளும், மக்களுக்கு நடக்கும் செயல்களும் நல்லதாகவும் தீயதாகவும் அமையும். மக்கள் தன்பால் திரியாமல் இருக்க, அரசன், அறத்தினின்று தவறாமல், பண்புடை வேந்தனாகத் திகழ வேண்டும். அப்போது தான் நாடு சிறப்பு பெறும் (Manikkam, 2009).

சிறந்த அரசியல் நெறியில் தான் மக்களுக்கான பல நலத்திட்டங்களைச் செயல்படுத்த முடியும் என்பதனை,

“காடுகொன்று நாடாக்கிக்

குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கி”

என்ற பட்டினப்பாலை வரிகள் விளக்குகின்றன (Ragavaiyangar, 1951).

பசுவின் ஆராய்ச்சி மணிக் குரலுக்குச் செவிச்சாய்த்து தன் நீதிநெறியின்று தவறாது ஆட்சி புரிந்தவன் மனுநீதிச் சோழன். இத்தகைய இயல்பினை உடைய வேந்தர்கள் நாட்டு மக்களுக்கு மட்டுமன்றி உலக மக்களுக்கும் உயிராக கருதப்பட்டார்கள். இதனை “உயிரெலா முறைவதோ ருடம்பு மாயினான்” என்னும் இராமாயண வரிகள் உணர்த்துகின்றது (Srinivasavaiyangar, 1942).

அரசனிடம் அமைந்த நல்ல உணர்வும், அற ஒழுக்கமும், பரிச்சயமும் அவ்வகைக் கொடுங் கோலாட்சியைச் செய்யாமல் தடுத்தன. குடிபழி தூற்றும் கோலோனாகத் தன்னை நினைத்துப் பார்க்கவும் அஞ்சினான். இதனை,

“குடிஉயரக் கோல் உயரும்

கோல் உயரக் கோன் உயரும்”

என்பதையும், “அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்கூற்று ஆகும்” என்பதையும் அரசர்கள் உணர்ந்திருந்தனர் (Soma Suntharanar, 1969).

“படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்

உடையான் அரசருள் ஏறு”

போன்ற ஆறு உறுப்புக்களை உடையவன் அரசன் என்றுப் புலப்படுத்துகிறார் வள்ளுவர் (Manikkam, 2009).

கவிஞரும் அரசியலும்

மன்னராட்சி நிலவிய காலங்களில் அரசுக்கு எதிராக நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ குரல் கொடுத்த கவிஞர்கள் தமிழில் மிகுதி. வள்ளுவர், இளங்கோ, ஒளவையார், கம்பர், திருநாவுக்கரசர், சித்தர்கள், வள்ளலார், பாரதி ஆகிய கவிஞர்களின் சிந்தனைகள் கொடுங்கோலாட்சியை ஏற்றுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

“எல்லாரும் ஓர் நிறை எல்லாரும் ஓர் விலை

எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்”

என்ற தத்துவம் இன்றைய அரசியலின் மாற்றத்தால் எட்டாக்கனி ஆகிவிட்டது (Bharathiyar, 1994).

20-ஆம் நூற்றாண்டில் பாரதிக்குப் பிறகு, தமிழ்க் கவிதைகளில் நேரடியாக விமர்சிக்கும் போக்கு மிகுந்து காணப்படுகிறது. எனவே 1970-ஆம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தோன்றிய வானம்பாடிக் கவிஞர்கள் மட்டுமன்றிச் சில புதுக்கவிஞர்களும் ஆட்சியாளர்களின் செயல்களுக்கு எதிராகத் தத்தம் கவிதைகளைப் படைக்கத் தொடங்கினர். வானம்பாடி இயக்கக் கவிஞர்களிடம் நேரடியாகக் காணப்பட்ட இப்போக்கு, பின்னர் 90-களில் மறைமுகமாகக் காணப்பட்டது. இந்திய விடுதலைக்குப் பிறகு, பொருளாதார நிலையிலும் பண்பாட்டு நிலையிலும் நம் நாட்டில் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. எனினும் அரசியலில் ஊழல் மிகுந்தது. அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதில் அரசியல்வாதிகள் மிகுந்த ஆர்வம் செலுத்தினர். இதனால் நாட்டு மக்கள் மட்டுமன்றி, நாடு வளம் பெறவும் நல்லாட்சி அமையவும் புதுக்கவிஞர்கள் முயன்றனர். இவ்வகையில் அரசியல் கவிதைகளை எழுதியவர்களுள் இன்குலாபு, ஆத்மாநாம், காசி ஆனந்தன் போன்றோர் முக்கியமானவர்களாகத் திகழ்கிறார்கள் (Arangarasu, 1989).

மேலும் ஆட்சிமுறை, ஆட்சியாளர்களின் குறை, நிர்வாகச் சீர்கேடு போன்றவற்றை இடித்தும் பழித்தும் அங்கதச் சுவையோடு கவிதைகள் படைத்து, குறைபாடுகளை நீக்குவற்குப் பல கவிஞர்கள் முயன்றனர். இச்சுவையின்படி தொடக்கத்தில் அரசியல் கவிதைகளை எழுதியவர்களுள் மு. மேத்தா, மீரா, தமிழன்பன், ஞானக்கூத்தன் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர்.

ஆட்சியும் அதிகாரமும் மக்களை அச்சுறுத்தியுள்ள போதிலும், தமிழ்க் கவிஞர்களும் சிந்தனையாளர்களும் அரசின் அதிகாரங்களை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. அரசியலுக்கென்று ஒரு நெறி இருந்தால் தான் ஆட்சி சிறப்பாக அமையும் என்று கருதுபவர்கள் தமிழ்க் கவிஞர்கள். அரசியல் நேர்மையும் ஒழுக்கமும் நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள் போன்றவை. ஆனால் இன்றோ பதவி நாற்காலிக்காகப் பதவி மோகம் பிடித்த தலைவர்கள் சட்டமன்றங்களிலும், நாடாளுமன்றங்களிலும் சண்டையிடுவதைக் கண்ணுற்ற புவியரசு அரசியல்வாதிகளை மட்டுமன்றி அவர்களின் சொல்வன்மை, செயல்கள், அதிகாரங்கள், அரசியல் நடத்தும் விதம் போன்றவற்றைத் தம் கவிதைகளில் சுட்டிக்காட்டுவதோடு அங்கதத் தொனி வெளிப்படச் சாடவும் செய்கிறார். அரசியல் அமைப்புகளில், அதிகாரங்களில் நடக்கக்கூடிய அனைத்துச் செயல்களையும் தம் நெடுங்கவிதைகளில் அங்கதச் சுவையோடு விமர்சிக்கிறார். சிந்திக்கவும் வைக்கும் இவரது கவிதைகளில் நகைச்சுவை மெல்லிய இழையுடன் கூடிய வண்ணம், சமுதாய அக்கறையோடு வெளிப்படுகிறது. மேலும் சமுதாயத்தில் மக்களின் வாழ்விற்கிடையே புரையோடிக்கிடக்கின்ற அவலங்களை அங்கத உத்தியினைப் பயன்படுத்தி, தோலுரித்துக் காட்டுகிறது. மிகுந்த கோபக் கனலோடு திகழும் இவரது

கவிதைகள் பழமையினையும் புதுமையினையும் பேசுவதோடு, அதனால் ஏற்படுகின்ற வலியினையும் அவலங்களையும் கிண்டலாக, அங்கதமாக வெளிப்படுத்துகிறார் (Bala, 1982).

அரசும் அரசியலும்

இன்றைய அரசியலில் நிகழும் செயல்பாடுகள் குறித்தும் குறிப்பிடுகிறார் (Dhachanamoorthy, 2004). இன்று மக்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டு, நல்ல முறையில் ஆட்சி புரியும் அரசியல்வாதிகளைக் காணமுடிவதில்லை. இன்றைய அரசியலில் தலைவர்கள் தங்களின் மகிழ்ச்சிக்கு மட்டுமன்றி ஆடம்பர வாழ்விற்காகவும் தான், அரசியலைப் பயன்படுத்துகின்றனர். அவர்களின் சுயநலப் போக்கினை எண்ணி அவர்கள் வருந்துவதில்லை மாறாக மகிழ்கின்றனர் என்பதனை,

“நாட்டுத் தலைவர்கள்
வெளிநாடுகள் பறந்து
ஒப்பந்தம் போடுகிறார்கள்
அன்னிய நாட்டு முதலீடு
மலை மலையாய்க் குவிகிறது.
மாநகர்களில்”

என்ற கவிதையில் வெளிப்படுத்துகிறார் (Puviyarasu, 2009). வெளிநாடுகளுக்கு மகிழ்ச்சிப் பயணம் மேற்கொள்வதையும், அவர்களின் மூலம் பல கோடிகளுக்குச் சொந்தமான தாதாக்கள் மகிழ்ச்சியோடு தொலைக்காட்சிக்குக் காட்சி தரும் நிலையினையும், தலைவர்களின் பெயரில் அன்னிய நாடுகளில் முதலீடு பெருகுவதையும், அச்செயலுக்கு வருந்தாமல் சிரித்த முகத்தோடு வலம் வருவதையும், எள்ளல் செய்கிறார். மேலும் அரசு நிலை எப்போது வேண்டுமானாலும் மாறுவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. அவ்வாறு மாற்றம் வரும் போது, நாட்டினைத் துண்டு துண்டாகக் கூறு போட்டு விற்கும் நிலை மாறி மக்களுக்காகச் செயல்படும் அரசு உருவாக வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

நாட்டில் செயல்படுத்தப்படும் திட்டங்கள் அனைத்தும் மக்களின் ஆட்சியில் மக்களின் நலனுக்காகவே அமைய வேண்டும். ஆனால் இங்கு மக்களின் நன்மைக்காகக் கட்டிமுடிக்கப்பட்ட பாலத்தில் பறவைகள், விலங்குகள் மட்டுமன்றி மக்களும் சென்று வருகின்றனர். ஆனால் பாலம் இன்னும் திறக்கப்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் முப்பது கிலோ மீட்டரை, ஐந்து மீட்டராகச் சுருக்கிய பாலத்தினைத் திறக்க அமைச்சரோ, ஆளுநரோ இன்னும் வரவில்லை.

“ஒரு பாலம்
திறக்கப்படாமலே கிடக்கிறது.
திறக்கப்படாமல் தான் கிடக்கிறது.
பாலம் கட்டி முடிக்கப்பட்ட
மறுநாள் திருமணமான
பாப்பாத்திக்குக்
குழந்தைகூடப் பிறந்து விட்டது.”

அப்பாலத்தில் காக்கைகள், குருவிகள், கால்நடைகள் ஏன்? மனிதர்கள் கூட போய் வருகின்றனர் (Puviyarasu, 2009). காற்று அனுமதியின்றி, கவலையின்றி எப்போதும் அப்பாலத்தின் வழியே போய்க் கொண்டு இருக்கிறது. ஆனால் அப்பாலமானது,

“அமைச்சரோ ஆளுநரோ
வந்தால்தான் திறக்கப்படுமாம்

அந்தத்

திறந்தே கிடக்கும் பாலம்.”

என மக்களாட்சியில் மக்களின் நிலையினை எள்ளல் செய்வதை உணரமுடிகிறது (Puviyarasu, 2009).

அரசியலும் மக்களாட்சியும்

இன்றைய அரசியலில் திகழும் ஆட்சி முறையினை, அரசியல் தந்திரத்தினைக் கேலி செய்கிறார். உலகில் உள்ள அனைத்து நாடுகளின் ஆட்சியாளர்களும் நெய்த போர்வை தான் நமது நாட்டு மக்களின் மீது தந்திரமாய்ப் போர்த்தப்பட்டுள்ளது. இப்போர்வையானது மக்களின் பார்வையினை மறைக்கும் தன்மை உடையது.

“உலகின்

அனைத்து ஆட்சியாளர்களும்

சேர்ந்து

இருள் கொண்டு நெய்த

போர்வை இது

கனத்த கம்பளிப் போர்வை

என்றாலும்

இது இருட்போர்வை”

எனக் குறிப்பிட்ட கவிஞர் (Puviyarasu, 2009). இவ்வாட்சி நிலையில் போர்வைக்குள் அடிமைகளாய் மாறிப் போனாலும் நன்கு சிந்திக்கும் திறன் கொண்ட மக்களை,

“கீழே நசுங்கிக் கிடப்பதேயானாலும்

போர்வைக்குள்

வெளிச்சச் சுடர் தீ!”

என்று கேலி செய்கிறார் (Puviyarasu, 2009). மக்கள் தங்களுக்குள் புரட்சி செய்தாலும் ஆட்சியாளர்களின் செயல்களினால் மீண்டும் தமது சுயத்தினை இழக்கும் நிலையினைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

அரசியல்வாதியின் செயல்பாடுகள்

“இரண்டு லட்சம் பேர்

‘வெள்ளம் போல் தமிழர் கூட்டம்”

என அரசியல் கூட்டத்தில் திகழும் மக்களை எள்ளல் செய்கிறார் (Puviyarasu, 2009). மேலும், கூட்டமாகிய கூத்தில் தலைவரின் ஆவேசமான பேச்சினை வாய்பொத்திக் கேட்டு கொண்டிருந்தனர் மக்கள். இந்த பேச்சினை மக்களையும் தாண்டி எல்லையற்ற பிரபஞ்ச மௌனம் கேட்டு கொண்டதான் இருந்தது. அரசியல் தலைவர்களின் பொய்யினை தாங்க மாட்டாமல், தன் வேலையினை காட்டியது. என்பதை,

“சகிக்க முடியாத போது தான்

மின்சாரத்தில் கை வைத்தது!

‘மெய்தேடி அலையாதே!

அது இங்கேதான் இருக்கிறது.

ஒவ்வொரு பொய்க்குப் பின்னாலும்”

என அரசியல் தலைவர்களின் சொல்வன்மையில் பொய்கள் மட்டுமே பிரதிபலித்த தன்மையினை, மௌனம் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு அங்கதச் சுவையில் வெளிப்படுத்துகிறார் (Puviyarasu, 2009).

அரசியலும் பொருளாதாரமும்

அந்நிய நாடுகளின் தலையீட்டினால் இன்று விலைவாசி உயர்ந்து கொண்டே செல்கிறது. ஏறுகின்ற விலைவாசி ஒருபோதும் குறைவதே இல்லை. இதனால் மக்கள் மிகுந்த துன்பத்தினை அனுபவிக்கின்றனர். அரசியல் தலைவர்கள், விலைவாசி உயர்வினைப் பற்றிப் பேசி, தங்களை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்கிறார்களே தவிர, அதனைக் குறைக்க முன்வருவதில்லை.

“அழகான பெரிய

கண்ணாடிப் பாத்திரம்

எடுத்தேன்.

நடுங்கியது கை.

விலைபார்த்த பின்பு!”

என இன்றைய விலைவாசியின் உயர்வால் எல்லாப் பொருட்களின் நிலையினையும் கேலி செய்கிறார் (Puviyarasu, 2009). விலையினைக் கண்டு கையும் நடுக்கம் கொள்கிறது என நையாண்டியாக்குகிறார்.

அரசியலும் அதிகாரிகளும்

அரசில் மிகச் சிறந்த துறையாக மட்டுமன்றி, விடுமுறையின்றிச் செயல்படும் காவல் துறை தலைமையானதாகும். குற்றங்களைக் குறைக்கும் வகையில் சரியான குற்றவாளிகளை தேடிக் கண்டறிந்து, அவர்களைச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் தண்டனை வாங்கித் தர வேண்டியது காவல் துறை அதிகாரிகளின் கடமையாகும். ஆனால் இன்று குற்றவாளிகளிடமிருந்து அன்பளிப்பு பெற்றுக் கொண்டு, நீதியினைக் குற்றவாளிகளாக்குகின்ற அதிகாரிகள் பெருகி விட்டனர். இவர்களின் நேர்மையும், கடமையும் இங்கே கேள்விக்குறியாகிறது. இந்நிலையினை,

“நீதிபதியை

இரண்டு குற்றவாளிகள்

இழுத்துப்போகிறார்கள்”

என கேலி செய்கிறார் (Puviyarasu, 2009).

சட்டங்களின் மூலம் குற்றவாளிகளைக் கண்டிக்கக் கூடிய காவல் நிலையத்தில், பல்வேறு குற்றங்கள் நடைபெறுகின்றன. கைதி கொலையாதல், பெண்களை பாலியல் பலாத்காரம் செய்தல், நிரபராதியினை அடித்துத் துன்புறுத்தி குற்றங்களைச் செய்ததாக ஒப்புக்கொள்ளச் செய்தல், குற்றத்திற்குத் தொடர்பில்லாத ஆட்களைத் தண்டித்தல் இதுபோன்ற பல்வேறு குற்றங்களும் நடைபெறும் இடமாகக் காவல் துறை விளங்குகின்றது. நாட்டில் பல்வேறு பகுதிகளைக் கடக்கும் போது, மக்களின் துன்பத்தினைக் கண்டு அஞ்சும் கண்களைக் கட்டும் கண்பொத்தி விளையாட்டு விளையாடிக் கொண்டே செல்லலாம் எனக் கூறும் கவிஞர், காவல் துறையினைக் கடக்கும் போது மட்டும் விளையாட்டு தேவையில்லை என்கிறார். ஏனெனில்,

“குரோட்டன்சுகள் தூழ்ந்த

அந்தச் சிவப்புக் கட்டடம்”

என அழகினை ரசித்துக் கொண்டே போகலாம். ஆனால் அங்கே நடக்கும் அக்கிரமங்களை பார்க்கக் காதுகளைப் பொத்த வேண்டும் என்கிறார்.

“ஆனாலும் என்துணை வேண்டும்

உன் காது பொத்த”

எனக் காவல் நிலையத்தைக் கேலிக்குள்ளாக்குகிறார் (Puviyarasu, 2009).

முடிவுரை

கால மாற்றத்திற்கேற்ப அமையும் அரசியல் சூழலில் திகழும் தலைவர்கள் மக்களின் நலனுக்காக பாடுபடுபவர்களாகத் திகழ வேண்டும். ஆனால் அந்நிலையில் இருந்து தவறும் போது அன்றைய புலவர்கள் போன்று இன்றைய கவிஞர்கள் மக்களுக்கும் தலைவர்களுக்கும் விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்த விழைகின்றனர். இவ்வகையில் அரசியல் கவிஞர்களின் பார்வையில் மிக அதிகமாக இடம்பெறுகின்றது. அந்நிய நாடுகளின் நிதி நிறுவன வரவால், அவர்களின் பேச்சைக் கேட்கும் அரசியல் தலைவர்கள், செல்வர்கள் எல்லாம் மிக ஆடம்பர வாழ்வு வாழலாம் என்றும், பிற மக்களும், விவசாயிகளும் ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் நிறுவனங்களின் செயல்களால் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் நிலையும், தன் கவிதையின் வழியே பதிவு செய்துள்ளார். ஊழல் இல்லாத அரசியலை உருவாக்கவும், மக்களுக்காக பாடுபடும் தலைவர்களையும், செயல்படும் அரசியல்வாதிகளை உருவாக்கவும் அங்கத் உத்தி முறையில் சுட்டிக்காட்டுகிறார் கவிஞர் புவியரசு. இன்றைய நிலையில் கவிஞரின் நோக்கில் சிறந்த அரசியலும், தலைவர்களும் திகழ்வார்களானால், நாடு வல்லரசாக மாற்றமடையும் என்பதை அறியலாம்.

References

- Arangarasu, K., (1989) Tamil Puthukavithai Oru Thiranaivu, Narmatha Pathipagam, Chennai, India.
- Bala, (1982) Puthukavithai Oru Parvai, Agaram, Sivagangai, India.
- Bharathiyar, (1994) Bharathiyar Kavithaikal, Manivasagam Pathipagam, Chennai, India.
- Dhachanamoorthy, A., (2004) Tamil Puthukavithaikalil Arasiyal Karuthukalin Thakkam, Bharathi Puthakaalayam, Chennai, India.
- Manikkam, A., (2009) Thirukkural, Thenral Nilaiyam, Chidambaram, India.
- Puviyarasu, (2009) Kaiyoppam, Nandhini Pathipagam, Coimbatore, India.
- Ragavaaiyengar, R., (1951) Pattinappalai Aaraichium Uraium, Annamalai Nagar, India.
- Soma Suntharanar, P.V., (1969) Silappathikaram, Kalaga Veliyidu, Tirunelveli, India.
- Srinivasavaaiyengar, V.N., (1942) Kamparamayanam Baala, Ayothiyaa, Aaranya Kandankal, Thirunjana Muthirai Pirasuraalayam, Aalvarthirunagari, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License